Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 14ον — Ἐν Ἀθήναις, 25 Σεπτεμβρίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 44

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Τὸ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἐκίνησε περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιβατῶν, ἦτο ἡ συνάντησις τριῶν ἢ τεσσάρων φαλαινῶν.

Τὰ κήτη ἐκεῖνα δὲν ἐμφανίζονται συχνὰ εἰς τὰ νερὰ τῶν Ἀντιλλῶν. Οἱ φαλαινοθῆραι δὲν θεωροῦν τὰ μέρη ἐκεῖνα κατάλληλα διὰ τὴν ἁλιείαν.

— Τὰς κυνηγοῦν κυρίως εἰς τὸν Εἰρηνικόν, διηγήθη ὁ Οὐΐλ Μίτζ, εἴτε εἰς τὰ βόρεια μέρη, εἰς τοὺς εὐρυτάτους κόλπους τῆς ἀγγλικῆς Κολομβίας, ὅπου γεννοῦν τὰ μικρά των, εἴτε πρὸς νότον, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας.

— Ἐκυνηγήσατε καὶ σεῖς φαλαίνας; . . .

— Μάλιστα, ἕνα καλοκαίρι, ὅταν ἤμουν μὲ τὸ πλοῖον «Βράγγελ», κοντὰ στὰς Κουρίλας νήσους καὶ εἰς τὴν Ὀχοτσκικὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἐφωδιασμένος μὲ φαλαινίδας, σχοινιά, καμάκια καὶ καμακιστάς. Τὸ ψάρευμά των ἔχει πολλοὺς κινδύνους, ὅταν ἡ φάλαινα παρασύρῃ πολὺ μακρὰν τὴν φαλαινίδα, καὶ πολλὰ εἶνε τὰ θύματα τῆς φαλαινοθηρίας.

—Εἶνε ἔμως πολλὰ καὶ τὰ κέρδη της... εἶπεν ὁ Νὶλς Χάρμπε.

— Καὶ ναί, καὶ ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Οὐΐλ Μίτζ. Χρειάζεται τέχνη, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον χρειάζεται τύχη, καὶ πολλάκις συμβαίνει νὰ τελειώσῃ ἡ ἐποχὴ χωρὶς νὰ πιάσῃ ὁ φαλαινοθήρας οὔτε μίαν φάλαιναν!

Αἱ φάλαιναι, τὰς ὁποίας εἶδαν ἀπὸ τὸν «Γοργόν», ἐπετοῦσαν ὑψηλὰ τὸν ἀφρόν των, τουλάχιστον εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων ἀπὸ τὸ πλοῖον, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τας πλησιάσουν, ἔστω καὶ ἂν ἄνοιγαν ὅλα τὰ πανιά. Ἔτρεχαν ἐκεῖναι τόσον γρήγορα, ὥστε δύσκολον καὶ φαλαινὶς ἀκόμη νὰ τας φθάσῃ μὲ τὰ κουπιά.

Ὅσον κατέβαινεν ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν, βαθμηδὸν ἐκόπαζεν ὁ ἄνεμος.

Τὰ σύννεφα τῆς δύσεως, πυκνὰ καὶ πελιδνόχρωμα, ἐστέκοντο ἀκίνητα. Ἂν ἔπιανεν ἄνεμος ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, θὰ ἤρχετο μὲ καταιγίδα, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐθαστοῦσε πολλὴν ὥραν. Εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος εἶχαν σωρευθῆ πυκνοὶ ἀτμοὶ ἕως τὸ ζενίθ, καὶ ἡ νύκτα ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο θεσσκότεινη.

Ὑπῆρχε μάλιστα φόβος μήπως ὁ οὐρανὸς φωταγωγηθῆ μὲ ἀστραπὰς καὶ ἀντηχήσῃ ἀπὸ βροντὰς καὶ κεραυνούς. Ἡ ζέστη ἦτο πολὺ δυνατή, ἡ ἀτμοσφαῖρα βαρεῖα καὶ γεμάτη ἀπὸ ἠλεκτρισμόν.

Τὴν ὥραν ποὺ ἦσαν στὸ νερὸ αἱ συρτές, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἠναγκάσθη νὰ καθαιρέσῃ μίαν λέμβον, διότι μερικὰ ἀπὸ τὰ ψάρια ποὺ ἔπιασαν ἦσαν τόσον μεγάλα, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τ' ἀνεβάσουν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ πλοῖον.

Ἐπειδὴ ἔμεινεν ἥσυχη ἡ θάλασσα, δὲν ἀνεκρεμάσθη ἡ λέμβος ἐκείνη εἰς τὰ κατόνια της. Ἴσως εἶχε κάποιον λόγον ὁ Χάρρης Μάρκελ, διὰ νὰ τὴν ρυμουλκῆ εἰς τὴν πρύμνην . . .

Ὁ «Γοργὸς» ἔφερεν ὅλην τὴν ἱστιοφορίαν του, διὰ νὰ ὠφεληθῆ καὶ ἀπὸ τὰς τελευταίας ριπὰς τοῦ ἀνέμου. Δι' αὐτὸ ὁ Οὐΐλ Μίτζ ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἔπαιρνε τὴν *βόλταν* πρὸς τὰ βορειανατολικὰ μόλις ἐδυνάμωνεν ὁ ἄνεμος. Εἰς μάτην ὅμως εἶχεν ἀναμείνῃ ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ δοθῆ τὸ παράγγελμα τῆς ἀναστροφῆς, καὶ δὲν κατώρθωνε νὰ ἐννοήσῃ τί σκοποὺς εἶχεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ὁ ἥλιος ἐξηφανίσθη ὄπισθεν τῶν μεγάλων νεφῶν, τῶν ὁποίων τὸ παχὺ στρῶμα ἔκρυψε τὰς τελευταίας του ἀ-

«Ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις τὸν ἔστειλε νὰ κυλισθῆ...» (Σελ. 318, στήλ. α'.)

κτίνας. Ἡ νύκτα ἤρχετο ταχύτατα, διότι τὸ λυκόφως δὲν διαρκεῖ πολὺ εἰς τὰ πλάτη τῶν Τροπικῶν.

Ἐσκόπευεν ἀρά γε ὁ κυβερνήτης ν' ἀρίσῃ ὅλα τὰ πανιὰ ἐπάνω ἕως τὸ πρωί; . . . Ὁ Οὐίλ Μίτζ δὲν τοῦ εὕρισκε πιθανόν. Εὔκολον ἦτο νὰ ἐκραγῇ θύελλα, καὶ γνωρίζομεν μὲ πόσην σφοδρότητα καὶ ὁρμὴν ἐνσκήπτουν αἱ θύελλαι εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ὅταν τὸ πλοῖον ἀρμενίζῃ πλησίστιον, δὲν προφθάνει νὰ *μολάρῃ σκότες*, νὰ *στιγκάρῃ* τὰ πανιά. Ἐφτὸς ὀλίγων στιγμῶν εἰμπορεῖ νὰ πέσῃ μὲ τὴν *μπάντα*, καὶ διὰ νὰ σηκωθῇ, ἀναγκάζεται νὰ κόψῃ τοὺς ἱστούς του.

Προτιμοῦν λοιπὸν οἱ φρόνιμοι ναυτικοὶ νὰ μείνουν τὴν νύκτα μόνον μὲ *τὲς γάμπιες*, τὸν *τρίγκον*, τὴν *μπούμαν* καὶ τοὺς *φλόκκους*.

Κατὰ τὰς ἕξ, ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸ κάσσαρο, ὅπου ἦσαν τότε συνηθροισμένοι ὁ κ. Πάττερσων καὶ οἱ νεαροί του σύντροφοι, ὁ Χάρρης Μάρκελ διέταξε νὰ μαζευθῇ ἡ σκηνή, ὅπως ἐφρόντιζε νὰ γίνεται κάθε βράδυ. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐκύτταξε τὸν καιρόν, ἔδωκε τὸ πρόσταγμα, ὅπως εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικόν:

— Ἐπὶ σφοτολὴν καὶ πτύξιν σιπάρων καὶ φωτῶνων!

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἔστελεν ἀμέσως τοὺς ναύτας του νὰ μαζεύσουν καὶ νὰ δέσουν τοὺς *κούντρους* καὶ τοὺς *παπαφίγκους*.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι, κατὰ τὴν συνήθειάν των, ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς ἀνέβησαν εἰς τὰ ἐξάρτια τοῦ μεγάλου ἱστοῦ μὲ τὴν ἐλαφρότητα καὶ γοργότητα ἐκείνην, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν Μέντορα νὰ θυμάζῃ μέν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνησυχῇ, καὶ συγχρόνως... νὰ λυπῆται διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς μιμηθῇ.

Αὐτὴν τὴν φοράν, ὁ Οὐίλ Μίτζ τοὺς ἠκολούθησε, μὲ εὐκινησίαν ὄχι μικροτέραν ἀπὸ τὴν ἰδικήν των. Ἔφθασαν μαζὶ καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δίζυγον, καὶ ἔπιασαν νὰ μαζεύσουν τὸν μεγαλον παπαφίγκον.

— Βασιγχθῆτε καλά, μικροί μου κύριοι, εἶπεν ὁ Μίτζ. Αὐτὴ ἡ προφύλαξις πάντα χρειάζεται, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν σαλεύῃ τὸ καράβι...

— Καλὰ κρατούμεθα, ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Ἂν ἐπέρταμε στὴ θάλασσα, ὁ κ. Πάττερσων θὰ πέθαινε ἀπ' τὸν καϋμό του!

Οἱ ναῦται ἔκαμαν καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος των, καὶ τὸ πλοῖον ἔμεινε μόνον μὲ τὲς δύο γάμπιες, τὸν τρίγκον, τὴν μπούμαν καὶ τὴν τουρκετίναν. Αἱ τελευταῖαι ριπαὶ τοῦ ἀνέμου μάλις καὶ μετὰ βίας ἐφούσκωναν τὰ ἕλιγκα αὐτὰ πανιά. Ὁ «Γοργὸς» ἐλαφρῶς βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον διηυθύνετο πρὸς ἀνατολάς, ἐλάχιστον δρόμον θὰ ἔκαμνε μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. . .

Ὅταν ὁ Οὐίλ Μίτζ κατέβη, ἐπῆγε καὶ ἐκύτταξε τὴν πυξίδα, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζε τὸ φαναράκι τῆς πυξιδοθήκης. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ὁ «Γοργὸς» εἶχε διανύσῃ πενῆντα περίπου μίλια πρὸς τὰ νοτιανατολικά, καὶ ἔπρεπεν ἐπὶ τέλους ὁ κυβερνήτης νὰ πάρῃ τὴν βόλταν καὶ νὰ πλεύσῃ πρὸς τὰ βορειανατολικὰ τὴν νύκτα. Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἐπιβάτης του ἐφαίνετο ἀπορῶν διότι τὸν ἔβλεπε νὰ μὴν ἀλλάζῃ πορείαν. Ἀλλὰ ὁ Οὐίλ Μίτζ, αὐστηρὸς τηρητὴς τῆς πειθαρχίας, δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν εἰς τὸ ζήτημα ἐκεῖνο. Ἀφοῦ ἐκύτταξε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν πυξίδα, τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Κόρτης ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι, ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ ἐκύτταξε τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ ἔπειτα ἐπῆγε κ' ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὴν ἰστοπέδην τοῦ μεγάλου ἱστοῦ.

Τότε ὁ Κόρτης, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὸν ἀκούσουν, ἐπλησίασε τὸν Χάρρην Μάρκελ, καὶ τῷ εἶπε:

— Δέν τοῦ φαίνεται καλός, τοῦ Μίτζ, ὁ δρόμος ποὺ τρέβοῦμε!.. Λοιπὸν θὰ τὸν βάλωμε ἀπόψε στὸν ἴσιο δρόμο, κι' αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ τίποτε δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ πᾶνε κολυμπῶντας στὴ Λίβερπουλ, ἂν τὰ σκυλόψαρα τοὺς ἀφίσουν χέρια καὶ πόδια!

Φαίνεται ὅτι ἐνόμισε πολὺ ἀστεῖα τὰ λόγια του ὁ ἄθλιος αὐτός, διότι ἄρχισε τὰ χ'χινα. τὰ ἐπεῖα διέκοψεν ὁ Χάρρης Μάρκελ μ' ἕνα του βλέμμα.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐπλησίασε καὶ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Νὰ κρατήσωμε ρυμούλκιο τὴ μεγάλη βάρκα στὴν πρύμνη Χάρρη; . . . ἠρώτησε.

— Μάλιστα, Τζών· μπορεῖ νὰ μας χρειασθῇ. . .

— Ἂν λάβωμε ἀνάγκη ν' ἀποτελειώσωμε τὴ δουλειὰ κι' ἀπέξω ἀπ' τὸ καράβι!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ δεῖπνον παρετέθη εἰς τὰς ἕξ καὶ 30'. Εἰς τὸ τραπέζι παρουσιάσθησαν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἁλιευθῇ ἐντὸς τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ὁποῖα ὁ Ρανυὰς Κὼφ εἶχε μαγειρεύσῃ μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ κ. Πάττερσων ἐδήλωσεν ὅτι ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε φάγῃ καλλίτερα, ἰδίως τὰ γουφάριχα, καὶ ἐξεφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ μικροί του ψαράδες θὰ ἔπιανον καὶ ἄλλα ἀπὸ τὰ ἴδια, πρὶν τελειώσῃ τὸ ταξείδι.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ὅλοι ἀνέβησαν εἰς τὸ κάσσαρο, ὅπου ἐλογάριαζαν νὰ περμείνουν νὰ καλονυκτώσῃ, διὰ νὰ κατεβοῦν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη σκοτεινιάσει ἐνιελῶς. Καί, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἀνέβαιναν, ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ἕνα πανὶ πρὸς ἀνατολάς. Σχεδὸν ἀμέσως, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Οὐίλ Μίτζ:

— Πλοῖον ἐμπρὸς ἀριστερά!

Ἕνα μεγάλο πλοῖον, μὲ τὲς γάμπιες καὶ τὰ μεγάλα του πανιὰ ἀνοικτά, ἐφάνη εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων μιλίων. Εὑρισκεν, ὡς φαίνεται ἐκεῖ, περισσότερον ἄνεμον, καὶ ἔπλεε, πρωτοδεύτερα, νὰ διασταυρώσῃ τὴν πορείαν τοῦ «Γοργοῦ».

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδεὼν καὶ ὁ Ρογῆρος Χινσδαὶλ ἐπῆγαν νὰ πάρουν τὰ τηλεσκόπιά των, καὶ ἐκύτταξαν τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζε, μὲ πρῶραν πρὸς τὰ βορειοδυτικά.

— Ἀνέβ μά το γιὰ καράβι! ἐψιθύρισεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ πρὸς τὸν Χάρρην Μάρκελ. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ πέσῃ δίπλα μας!...

Καὶ εἶχε δίκαιον νὰ βλασφημῇ. Διότι, ἂν ἐκέπαζεν ὁ ἄνεμος, τὰ δύο πλοῖα θὰ ἔμεναν *μπουνατσαρισμένα* ὅλην τὴν νύκτα, ἴσως εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου μόνον τοῦ μιλίου τὸ ἕν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ τότε, πῶς ἦτον δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθοῦν τὰ σχέδια τῶν κακοῦργων;...

— Νὰ πάρ' ἡ κατάρα! ἔλεγε καὶ ἐπανελάμβανεν ὁ Τζὼν Κόρπεντερ· ποτὲ δὲν θὰ μπορέσωμε λοιπὸν νὰ ξεφορτωθοῦμε αὐτὰ τὰ μαθητοίδια;.. Μὴν τύχῃ τώρα καὶ θὰ καθήσωμε νὰ περιμένωμε ὡς αὔριο τὸ βράδυ; . . .

Τὸ πλησιάζον πλοῖον ἦτο μεγάλο τριήστιον, τὸ ὁποῖον ἔπλεεν ἢ πρὸς καμμίαν νῆσον τῶν Ἀντιλλῶν ἢ πρὸς κανένα λιμένα τοῦ Μεξικοῦ.

Ἡ σημαία ἐκυμάτιζεν εἰς τὸ κέρας τοῦ ἐπιδρόμου, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀρματωσιάν του καὶ τὸ σκαρί του ἐφαίνετο ἀμερικανικόν.

— Δὲν φαίνεται πολὺ φορτωμένο... παρετήρησεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μίτζ, καὶ βάζω στοίχημα πῶς ταξειδεύει μόνον μὲ τὴ σαβοῦρα.

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, τὸ πλοῖον δὲν ἀπεῖχε παρὰ δύο μόνον μίλια ἀπὸ τὸν «Γοργόν». Τὸ ἔβλεπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ἐσκέπτετο ὅτι, ἂν τὸ ρεῦμα τὸ παρέσυρεν εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἕξ μιλίων ἀπὸ τὸ ἰδικόν του πλοῖον, κατὰ τὴν μίαν ἕως τὰς τέσσαρας τῆς αὐγῆς, καὶ ἂν ὑπετίθετο ὅτι ἐγίνετο συμπλοκή, αἱ κραυγαὶ τῶν σφαζομένων δὲν θὰ ἔβθαναν τόσον μακράν...

Ἐπέρασεν ἀκόμη μισὴ ὥρα. Εἶχε νυκτώσῃ ἐντελῶς, καὶ οὔτε πνοὴ δὲν ἐφυσοῦσε. Τὰ δύο πλοῖα εἶχαν σταθῇ ἀκίνητα εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν ἀπὸ μισὸ μίλι μεταξύ των.

Κατὰ τὰς ἑννέα, ὁ κ. Πάττερσων, μὲ φωνήν, τὴν ὁποίαν ἐμπέρδευε κι' ὅλας ἡ νύκτα, εἶπε:

— Αἴ, φίλοι μου! δὲν εἶνε, νομίζω, καιρὸς νὰ πᾶμε στὲς καμπίνες μας;

— Δὲν εἶνε δὰ ἀργά... κύριε Πάττερσων, ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ.

— Καί, νὰ κοιμᾶται κανεὶς ἀπὸ τὰς ἐννέα τὸ βράδυ ἕως τὰς ἑπτὰ τὸ πρωί, εἶνε παραπολύ, κύριε Πάττερσων, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἄξελ Βίκμπορν.

— Καὶ θὰ γυρίσετε στὴν Εὐρώπη παχὺς σὰν ἡγούμενος, κύριε Πάττερσων, διεκήρυξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, ἀνεβοκατεβάζων κυκλοτερῶς τὰ χέρια του ἐμπρὸς εἰς τὴν γαστέρα του.

— Ὄχι δά, ὄχι δά! Μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου, ἀπήντησεν ὁ Μένιωρ. Γνωρίζω πῶς νὰ μείνω ἐντὸς τοῦ πρέποντος ὁρίου μεταξὺ τῆς ἰσχνότητος καὶ τῆς πολυσαρκίας...

Καὶ ἐπειδὴ πραγματικῶς ἐνύσταζε πολύ, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Μείνετε σεῖς, ἂν θέλετε ν' ἀναπνεύσετε τὴν ἑσπερίαν αὔραν... Ἐγὼ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ.

Μετ' ὀλίγον εὑρίσκετο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν κουκέττα του. Εἶχεν ἀφίσῃ ἀνοικτὴν τὴν φεγγίτην, διὰ ν' ἀναπνέῃ καὶ αὐτὸς τὴν δροσερὰν αὔραν, καὶ γρήγορα ἀπεκοιμήθη μὲ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἀφοῦ ἐψιθύρισε, διὰ νὰ μὴ τὰς λησμονήσῃ, τὰς ἑξῆς ἀρχαίας ἑλληνικὰς λέξεις: — *Νῦν ἄδω σε... Μούσῃ... χαιρὲ Κὰρ... ἤδια...*

Οἱ ἀριστεῖς ἔμειναν μίαν ὥραν ἀκόμη εἰς τὸ ὕπαιθρον, συνομιλοῦντες διὰ τὰ διάφορα ἐπεισόδια τοῦ ταξειδίου των, καὶ προεξοφλοῦντες τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνοντο ὅταν, ἐπανερχόμενοι εἰς τοὺς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν των, θὰ διηγοῦντο τί εἶχαν κάμῃ καὶ τί εἶχαν ἰδῇ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς των...

Τὸ ἄγνωστον πλοῖον εἶχεν ὑψώσῃ καὶ αὐτό, ὅπως ὁ «Γοργός», τὸν λευκὸν φανὸν τοῦ προβόλου. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐπιβάλλεται, ὅταν εἶνε σκοτεινὴ ἡ νύκτα καὶ δὲν πνέῃ ἄνεμος, διότι τὰ ρεύματα καὶ τὰ ἀντιρρεύματα δύνανται νὰ προκαλέσουν συγκρούσεις. Ἐφαίνετο λοιπὸν ἀπὸ τὸ κάτσαρο ὁ φανὸς τοῦ πλοίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ θέσιν, ἐταλαντεύετο ἐπάνω εἰς τὰ κύματα τῆς φουσκοθαλασσιᾶς.

Τέλος, κατὰ τὰς δέκα, ὅλοι οἱ ἐπιβάται εἶχαν κοιμηθῇ, ἐκτὸς τοῦ Οὐίλ Μίτζ, ὅστις ἔκαμνε τὸν περιπατόν του ἐπάνω στὰ κατάστρωμα.

Ἄπειροι σκέψεις ἤρχοντο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νεαροῦ ναυτικοῦ. Ἐπυλλογίζετο τὴν Βαρβάδος, ὅπου θὰ ἐπερνοῦσαν τέσσερα χρόνια χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ... τὴν μητέρα του, ποὺ θὰ ἔκαμνε τόσον καιρὸν νὰ ἰδῇ ... τὰ μέλλοντα ταξείδια του μὲ τὴν «Ἐλίζαν Οὐάρδεν» εἰς ἄγνωστα πελάγη...

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Γυρίζω ἀπὸ τὸν περίπατον. Μὲ ὠφέλησε πολύ, διότι μοῦ ἐπέρασε ἀκόμη ... καὶ ἡ φούρκα. Καὶ τώρα εἶμαι εἰς θέσιν νὰ διαβάσω καὶ τὰ ἐπίλοιπα γράμματα.

Ἰδοὺ τὸ *Κίτριρο Ντόμιρο*. Καὶ αὐτὸ μόνον τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην κατώρθωσε νὰ διακρίνῃ μέσα εἰς τὸ παραυθὶ μου, μολονότι ὁμολογεῖ ὅτι *δὲν ἐσκάλισε*. Νομίζει ὅμως, ὅτι ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη εἶνε κοινὴ καὶ βλαβερὰ εἰς κάθε ἡλικίαν, καὶ διὰ νὰ το ἀποδείξῃ, μοῦ διηγεῖται ἄλλα τρία παραμυθάκια, σύντομα καὶ νόστιμα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀντιγράφω ἐδῶ τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν μέσην παιδικὴν ἡλικίαν:

« — Μαμά, θέλω νὰ μου κάμῃς *δύο* φορέματα.

« — Ἕνα σοῦ ἀρκεῖ.

« — Ὄχι, δὲν μ' ἀρκεῖ.

« — Ἄ, ἔτσι; Πολὺ καλά. Εἶνε λαμπρὰ αὐτὰ ποὺ ἔχεις καὶ δὲν θὰ σου κάμω... κανένα.

« Πόσες φορὲς δὲν τὰ παθαίνει, καὶ πόσες θὰ τὰ ξανακάμῃ τὰ ἴδια! Καϊμένη μικρομεγάλη! »

Ἡ *Ἀγλῆ ἐν Ζόφῳ* γράφει: « Ἀπὸ τὸ παραμύθι δὲν εὑρίσκω ἐπιμύθιον. Ἀπὸ τὴν περὶ αὐτὸ ὅμως σκηνὴν ἀνακαλύπτω, ὅτι ἡ Μπεμπέκα τοῦ κ. Φελίδωνος, ἤτις ἄλλως φαίνεται εὐφυεστάτη καὶ νοστιμωτάτη, ἔχει *θέλω* καὶ τὸ κακὸν εἶνε ποῦ τῆς περνᾷ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν παραδέχομαι... Ἂν μὲ τὴν μικρούλαν μεγαλώσῃ καὶ τὸ *θέλω*, καὶ ἀντὶ καταστροφῆς παραμυθιοῦ ἐπιφέρῃ τὴν καταστροφὴν ἄλλου, ἀναγκαίου, σοβαροῦ, τότε;...»

Συνεχίζω ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς *Ἀδελφῆς Ψυχῆς*, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς γνώμην: « Τὸ ἐπιμύθιον εἶνε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῶμεν εἰς τὰς ὀρέξεις τῶν μπεμπέδων. Τὸ κακὸν τότε γίνεται διπλοῦν· διότι καὶ ἡμεῖς ἀναγκαζόμεθα νὰ καταστρέφωμεν τὰ παραμύθια, — καὶ ἄλλα πράγματα μεγαλητέρας ἀξίας, — καὶ συγχρόνως ὑποδοθηθοῦμεν τοὺς μικροανθρώπους αὐτοὺς νὰ γίνωνται ἀπαιτητικοί, ἐπίμονοι κτλ. »

Τὰ ἐπιμύθια αὐτὰ εἶνε ἀληθῆ, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰ ἀληθῆ. Τὸ ἀληθὲς ἐπιμύθιον, τὸ ἕνα καὶ τὸ μόνον, ἡ *Συνεφώδης Ἡμέρα* τὸ βλέπει περισσότερον: « Μοῦ φαίνεται — γράφει, — ὅτι ἡ μπεμπέκα πάριστάνει τὸν κόσμον, τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὡς ὀρθὲς μόνον τὰς ἰδικάς των ἰδέας, τὰς παλαιάς, καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐννοήσουν ἰδέας ὑψηλοτέρας τῶν ἰδικῶν των καὶ νέας. » Καὶ ἀφοῦ ἐξηγήσῃ τὴν σκέψιν της, ἔρχεται εἰς τὸ συμπέρασμα: « Διὰ τοῦτο, οἱ μὲν πρέπει νὰ ἐξιτάζουν τὰς νέας ἰδέας καὶ ἂν τας εὑρίσκουν ὀρθὰς νὰ τὰς παραδέχωντρι, οἱ δὲ ἔχοντες νέας ἰδέας, νὰ μή τας ἀλλάζουν ἕνεκα τῶν κοινωνικῶν προλήψεων. »

Ὡραῖα ἐσκέφθη ἡ *Συνεφώδης Ἡμέρα*. Καὶ ὅμως τὸ ἐπιμύθιόν μου δὲν εἶνε αὐτὸ *ἀκριβῶς*. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν προηγουμένων καὶ τούτου ἐδῶ, ὑπάρχει ἡ ἑξῆς διαφορά: Οἱ ἄλλοι δὲν τὸ ἔφθασαν. Ἡ *Συνεφώδης Ἡμέρα* τὸ ἔφθασεν, ἀλλὰ δὲν ἐστάθη ἐκεῖ· ἐπροχώρησε πάλιν καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ *Ζαππὶς* ὅμως, μὲ ὅλους τοὺς διεσταγμούς της, ἐστάθη καλά:

« Νομίζω — γράφει, — δὲν ξεύρω καὶ καλὰ - καλά, μοῦ φαίνεται τέλος πάντων, ὅτι ὑπὸ τὴν Μπεμπέκαν κρύπτεται τὸ *νοῆμον καὶ πρόθυμον κοριτσόν*, καὶ ὅτι τὸ εὔμορφο παραμυθάκι δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ τὸ *Μυστικὸ τῆς Κοντέσσας Βαλέραιγας*. »

Ἡ δὲ *Αἰθερία Ψυχή*, ἡ ὁποία ἐστάθη ἐπίσης καλά, τὸ ἐξηγεῖ ὡς ἑξῆς: « Ὅπως ἡ Μπεμπέκα δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην κρίσιν νὰ σκεφθῇ, ὅτι μερικὰ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐζήτει, ἀντέβαινον εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἀναλογίας καὶ τοῦ συνετοῦ, οὕτω καὶ τὸ κοινὸν δὲν ἠδύνατο νὰ κρίνῃ τὸ *Μυστικό*, καὶ ἔκαμνε τὰς παρατηρήσεις του. »

Τέλος πάντων! Ἰδοὺ τὸ ἀληθινὸν ἐπιμύθιον.

Ἀλλὰ θὰ μου εἴπῆτε: Καὶ ὅσοι δὲν ἤξευραν τίποτε διὰ τὸ *Μυστικόν*; Ὅσοι δὲν ἤκουσαν ὅτι ἐπεκρίθη πολυτρόπως ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, ὅτι ἄλλοι τὸ ἤθελον μονόπρακτον καὶ ἄλλοι δίπρακτον, ὅτι ἄλλοι εἶχαν τὴν ἀπαίτησιν νὰ σκοτωθῇ εἰς τὸ τέλος ἡ Βαλεράϊνα, νὰ μὴ διορισθῇ ἀστυνόμος ὁ κόντε - Βαλέρης, κτλ. κτλ., — αὐτοὶ λοιπὸν δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ βγάλουν σώστὸν ἐπιμύθιον ἀπὸ τὸ παραμύθι;

Ὄχι. Δὲν εἶνε δίδλου ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις ἢ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τοῦ γράφοντος, διὰ νὰ ἐννοῇ τὸ γραφόμενον! Εἰμπορεῖ ἐγὼ π. χ. νὰ εἶχα κατὰ νοῦν τὸ «Μυστικό» μου ὅταν ἔγραφα τὸ «παραμύθι τῆς Μπεμπέκας» ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι, διὰ νὰ βγάλῃ ἐπιμύθιον, ἔπρεπεν ἐπίσης νὰ το εἰξεύρῃ καὶ νὰ το

ένθυμήθῃ ὁ ἀνεγνώστης. Διὰ τοῦτο τὸ ἐπιμύθιον ἔπρεπε νὰ διατυπωθῇ κάπως γενικώτερον, ἀπροσωπότερον, ἀπὸ τὰ δύο προηγούμενα. Καὶ διὰ τοῦτο περισσότερον ἀπ' ὅλους ἐπέτυχεν ὁ *Βαρδαλαμπούμπας*, ὁ ὁποῖος γράφει ἁπλῶς:

« Ἡ Μπέμπεκα εἶνε τὸ κοινόν.

« Τὸ παραμύθι εἶνε τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως.

« Καὶ ὁ συγγραφεὺς ὁ κ. Φαίδων.

« Ὁ συγγραφεὺς δὲν πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς ἐπικρίσεις τοῦ κοινοῦ, καὶ νὰ παραμορφώνῃ τὸ ἔργον του.»

Δόξα σοι ὁ Θεός!

Πρῶτον βραβεῖον λοιπόν,—ἀλλὰ χωρὶς ἀξιώσεις,— ἀπονέμω εἰς τὸν *Βαρδαλαμπούμπαν*, δύο δεύτερα βραβεῖα εἰς τὴν *Ζαππίδα* καὶ τὴν *Αἰθερίαν Ψυχήν*, τρίτον βραβεῖον εἰς τὴν *Συνηφῶδη Ἡμέραν*, ἔπαινον εἰς τοὺς λοιπούς ὀκτώ, καὶ θερμοτάτας εὐχαριστίας εἰς ὅλους ἐν γένει, διὰ τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξένησαν μὲ τὰ γράμματά των.

Θέλετε τώρα καὶ τὸ ἐπιμύθιον τοῦ ἐπιμυθίου; Ἰδοὺ: Ἀπὸ τοὺς δώδεκα, τὸ ἠῦραν τέσσαρες. Αὐτό, ὡς μυθοποιόν, μὲ ἱκανοποιεῖ τελείως. Διότι σημαίνει, ὅτι ἂν δὲν τὸ ἠῦραν καὶ οἱ ἄλλοι, δὲν πταίω ἐγὼ ἀλλ' ἐκεῖνοι.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔλαβον καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ζαχαρία Καβιδουλίνου*. Φρονεῖ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἀπαιτητικοί, καὶ ὅτι κατὰ τὰς περιστάσεις οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ ὑποχωροῦν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν μικρῶν. *Ἔπαινον* λοιπὸν καὶ αὐτός!

Φ.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Μῦθος)

Ἕνα τρυφερὸ βλασταράκι, διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς, ἐπῆγε καὶ ἐφύτρωσε κοντὰ στὸν κορμὸν μιᾶς μεγάλης καὶ δυνατῆς λεύκας. Ἐκεῖ, ἦτο ἀσφαλισμένον ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Μίαν ἡμέραν ὅμως, ἄρχισε νὰ φυσᾷ τρομερὸς ἄνεμος, καὶ ἡ λεύκα μ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας ποὺ ἔκαμε ν' ἀντισταθῇ, ἐνικήθη κ' ἐσωριάσθη κάτω. Καὶ καθὼς ἔπεσε, ὄχι μόνον ἔκαμε λυῶμα τὸ τρυφερὸ βλασταράκι μὲ τὸ βάρος της, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξερρίζωσεν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ρίζαν του, ἐκεῖ ποὺ ἦτο φυτρωμένο.

— Ἀλλοίμονό μου! εἶπε τὸ βλασταράκι, ἐνῷ ἐξεψυχοῦσε· τί ἀνόητα ποὺ ἔκαμα νὰ μὴν κυττάζω τί ἠμποροῦσα νὰ κάμω μὲ τὰς ἰδικάς μου δυνάμεις, ἀλλὰ ἐπῆγα νὰ ἐξαρτηθῶ ἐντελῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ ἄλλου!

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ κ. Λουκᾶς κυττάζει τὸ ὡρολόγι του μὲ πολὺ σοβαρὸν τρόπον. Δὲν εἶνε

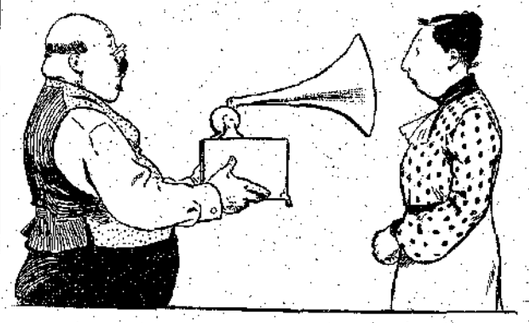

«Ἂς κάμωμεν τὸ πείραμα.»

καθόλου σωστό, αὐτός, ὁ μηχανικὸς τῆς Κυβερνήσεως, νὰ χάσῃ τὸ τραῖνο. Καὶ εἶνε μάλιστα ἔκτακτον τὸ τραῖνο.

— Ἡ ὥρα εἶνε δύο παρὰ τέταρτον, λέγει. Ἕως τὸς δύο καὶ εἴκοσι, ἔχω ἀκόμα καιρὸν τριανταπέντε λεπτά.

Ἡ κυρία Λουκᾶ ὑψώνει τὰ μάτια της καὶ εὐχαριστεῖ τὸν οὐρανόν, ποὺ ἔχει ἀκόμα τόσα λεπτὰ καιρὸν ὁ σύζυγός της. Ὕστερα, ἀναστενάζει βαθύ, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά της.

— Ἀχ! ἀχ! καὶ τί θὰ γίνω τώρα ἐγὼ μὲ τὸν Περικλῆ; ὅσον καιρὸ θὰ λείψῃς ἐσύ; Ἅμα φεύγεις, αὐτὸ τὸ παιδὶ γίνεται ἀνυπόφορο. Ἐσὺ μόνος σ' ὅλον τὸν κόσμο μπορεῖς καὶ το κάμνεις νὰ ὑπακούῃ.

Ὁ κύριος Λουκᾶς καμαρόνει καὶ φουσκόνει ἀπὸ ὑπερηφάνειαν. Ἕνας λόγος, ἕνα λογάκι νὰ βγῇ μονάχα ἀπὸ τὸ μεγάλο στόμα του καὶ ἀπὸ τὸ ἀρειμάνιον μουστάκι του, καὶ ἀμέσως ὁ σκανδαλιάρης κύριος Περικλῆς ζαρόνει σὰν βρεγμένο κοτόπουλο, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς εὐταξίας.

Ἡ κυρία Λουκᾶ κλαίει καὶ ὀδύρεται:

— Ἀχ! τὸ κακόπαιδο!... Θ' ἀρχίσῃ πάλιν νὰ με περιπαίζῃ, δὲν θ' θέλῃ πιὰ νὰ μελετᾷ καὶ νὰ κάνῃ τὰ γραπτά του, θὰ το φωνάζω καὶ θὰ φεύγῃ, οὔτε νὰ πλυθῇ θὰ θέλῃ πιά, οὔτε νὰ ντυθῇ, οὔτε νὰ γδυθῇ, οὔτε νὰ ξυπνήσῃ, οὔτε νὰ κοιμηθῇ!... Ἀχ! τί μαρτύριο, Θεέ μου! τί μαρτύριο!

Αὐτὴ ἡ ἀπελπισία συγκινεῖ πολὺ τὸν κύριον Λουκᾶν, καὶ τὸν κάμνει νὰ γυρεύῃ μὲ τί μέσον νὰ την καταπραύνῃ. Τί νὰ εὕρῃ, καὶ τί νὰ μηχανευθῇ! Ψάχνει, ψάχνει, ξύνει τὴν φαλάκραν του, καὶ ἐπὶ τέλους εὑρίσκει...

Παίρνει τὴ γυναῖκά του ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ πηγαίνουν εἰς τὸ γραφεῖόν του,— εἰς τὸ μεγάλο γραφεῖόν του, ὅπου οἱ τοῖχοι εἶνε στολισμένοι μὲ χάρτας καὶ σχέδια. Ἐκεῖ, ἀνοίγει ὁ κύριος Λουκᾶς ἕνα ντουλάπι καὶ βγάζει ἕνα περίεργο ἐργαλεῖον, κάτι τι ποῦ μοιάζει μὲ μιὰ μεγάλη τρουμπέττα κολλημένη ἐπάνω σ' ἕνα μεγάλο κουτί. Ἀρχίζει νὰ ἀναπτύσσῃ καὶ νὰ ἐξηγῇ ἐπιστημονικῶς, δηλαδὴ μὲ πολὺ σκοτεινὰ καὶ μπερδεμμένα λόγια, τί πρᾶγμα εἶνε αὐτό, — ἀλλὰ ἡ κυρία Λουκᾶ δὲν καταλαβαίνει οὔτε γρῦ.

— Καὶ τώρα, ἂς κάμωμεν τὸ πείραμα! — λέγει εἰς τὸ τέλος ὁ κύριος Λουκᾶς.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Ἀχ! τί νὰ την κάμω ἐγὼ αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἀπὸ μακρυά, καὶ μὲ τὸ ἄψυχο χαρτὶ τῶν ἐπιστολῶν! ἀνέκραξεν ἡ Φρόσω. Ἐγὼ σὲ θέλω ἐδῶ... ἐδῶ κοντά μου. Σᾶς θέλω ὅλους σας... θέλω νὰ εἶμαι πάντα μαζί σας, καὶ ὄχι μὲ τὴ θεία Βαρβάρα. Καὶ ἀλήθεια, — διεκόπη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσε μὲ ὀρμὴν αἰφνιδίας ἐμπνεύσεως,—γιατὶ δὲν με παίρνετε καὶ ἐμένα στὴν Σύρον;

— Καλά το ἐσκέφθης! ἀπήντησα κ' ἐγὼ χωρὶς νὰ πολυσκεφθῶ. Ἅμα ἔλθῃ ἡ μητέρα νὰ τῆς το ποῦμε...

— Κ' ἔτσι θὰ με φιλοξενήσετε ἐσεῖς στὸ δικό σας σπίτι, καὶ δὲν θὰ ἔχετε, ὑποθέτω, τόσην ἀκαταδεξιά, ὅπως τώρα...

— Δέν σε ἐννοῶ, Φρόσω, τῆς εἶπα ἐγώ.

— Δέν μ' ἐννοεῖς αἴ;... Κάμνεις ὅτι δέν με ἐννοεῖς... Ἐδιασθήκατε νὰ φύγετε τόσον γρήγορα ἀπὸ τὸν πύργον, διότι εἴσθε ὑπερήφανοι καὶ δὲν καταδέχεσθε νὰ μείνετε περισσότερον σὲ κτῆμα ποῦ δὲν εἶνε δικό σας...

— Φυσικά, Φρόσω, τῆς ἀπήντησα κ' ἐγώ. Ἔπρεπε νὰ φύγωμεν ἀμέσως, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἰδιοκτήτης, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, μᾶς ἔδειξε μὲ τὸν τρόπον του ὅτι αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάμωμεν...

— Ἀχ! Δέσποινα, μή μοῦ το ἐνθυμίζῃς! εἶπε μὲ παρακλητικὸν τόνον ἡ Φρόσω. Ὁμολογῶ ὅτι πραγματικῶς ἐφέρθηκα σὰν Βλάχα χωριατοπούλα. Μοῦ εἶχε βαλμένες τέτοιες ἰδέες στὸ μυαλὸ ἐκείνη ἡ θειὰ Βαρβάρα!.. Μὲ εἶχε κάμῃ νὰ πιστεύσω ὅτι πραγματικῶς μ' ἐμισούσατε... Τώρα ὅμως,— ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ μείνετε! νὰ μείνωμε πάντα μαζί!...

— Αἰωνίως τὸν ἴδιο σκοπὸ ἐπαναλαμβάνεις, καϊμένη Φρόσω. Γνωρίζεις ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται, δὲν γίνεται! Γιὰ νὰ φεύγῃ ἡ μητέρα, θὰ 'πῇ ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό, ὅτι πρέπει νὰ φύγωμε.

— Καὶ ὅμως ἐγὼ ἔχω ἕνα προαίσθημα ὅτι δὲν θὰ φύγετε,— ἐπέμεινεν ἐκείνη. Τὸ εἶδα καὶ στὸν ὕπνον μου, ὅτι ἤμαστε μαζὶ ἐδῶ, καὶ μάλιστα πῶς ἤμαστε μεγάλες πιά, μὲ μακρυὰ φουστάνια, καὶ ὅτι ἐσὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇς, καὶ ἦσαν ἀνθισμένες οἱ λεμονιὲς καὶ οἱ πορτοκαλιές, κ' ἐγὼ σοῦ ἔκοβα λουλούδια νὰ σου κάμω τὸ στεφάνι...

— Καλέ, τί ἀστεῖα ὄνειρα ποῦ βλέπεις! τὴν διέκοψα ἐγὼ μὲ τὰ γέλια μου. Τέλος πάντων, Φρόσω μου, εἶσαι ἕνα τρελλοκόριτσο...

— Ὄχι ὅμως κακή.

— Ποιὸς εἶπε πῶς εἶσαι κακή;... Μόνον ποῦ καμμιὰ φορὰ θέλεις... ξύλο, ὅπως λέγει ὁ κύριος Ἀντωνίου, μὲ τὲς τρέλλες ποῦ κάνεις καὶ ποῦ λέγεις.

Ἡ Φρόσω ἐγέλασε μὲ ὅλη τὴν καρδιά της, ὅταν τῆς ἐνθύμισα τὸν κ. Ἀντωνίου.

— Τί καλὸς ποὺ εἶνε, εἶπε, αὐτὸς ὁ κύριος!.. μόνον ποῦ κάνει λίγο τὸν ἄγριο... Νά! σὰν ἐμένα κι' αὐτός!— ἐπρόσθεσε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ γελᾷ.

Ἐγὼ τὴν ἐκύτταζα κ' ἐπροσπαθοῦσα κ' ἐγὼ νὰ γελάσω, ἀλλὰ κάτι μ' ἐπίεζε στὸ στῆθος. Τὰ ἐπεισόδια τῶν τελευταίων ἡμερῶν, αὐτὴ ἡ αἰφνιδία μεταβολὴ τῆς ζωῆς μας, ὁ παράξενος τρόπος τῆς Φρόσως, καὶ ἡ συμπάθεια ἡ ὁποία εἶχε γεννηθῆ μεταξύ μας,— ὅλα τέλος πάντων ἦσαν πράγματα πολὺ ἀπρόοπτα καὶ συγκινητικά. Δι' αὐτό, φαίνεται, ἐνῷ τὰ χείλη μου ἐπροσπαθοῦσαν νὰ χαμογελάσουν, τὰ μάτια μου εἶχαν γεμίσει ἀπὸ δάκρυα...

— Μπᾶ! ἔχομε καὶ κλάμματα τώρα; εἶπεν ἡ Φρόσω, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὸ χαρωπὸν της ὕφος. «Νὰ λείπουν αἱ συγκινήσεις!... γιὰ νὰ μὴν πάρω κανένα ξύλο!» — ἐπρόσθεσε μιμουμένη τὴν χονδρὴν φωνὴν τοῦ κ. Ἀντωνίου.

Καὶ μ' ἕνα πήδημα εὑρέθη ὀρθὴ ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, καὶ μ' ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της.

— Φρόσω, μὴ σηκόνεσαι... εἶσαι πληγωμένη καὶ ἄρρωστη! τῆς ἔλεγα ἐγώ.

— Καλέ, ποῦ βρέθηκε ἡ πληγὴ καὶ ἡ ἀρρώστεια; ἀπήντησεν ἐκείνη μὲ εἰρωνικὸν ὕφος. Νά! κύτταξε καὶ μόνη σου... δὲν ἔχω τίποτε.

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, παρεμέρισε τὰ μαλλιά της, καὶ μου ἔδειξε τὸ μέρος ὅπου εἶχε κτυπήσῃ. Ἐφαίνετο ἕνα σημαδάκι, ἐκεῖ ὅπου εἶχε σχισθῆ λιγάκι ἡ ἐπιδερμίς της καὶ εἶχε τρέξῃ τὸ αἷμα, καὶ γύρω-γύρω ἦτο κόκκινο ἀπὸ τὸ κτύπημα.

— Καὶ δὲν πονεῖς; τὴν ἠρώτησα.

— Τόσο λίγο, ποῦ οὔτε τὸ αἰσθάνομαι... Εἶμαι συνειθισμένη, ξεύρεις. Ἔχω φάγῃ κτύπους ἐγώ, ὅταν ἤμουν μικρὴ στὴ Βλαχία!...

— Ὁπωσδήποτε ὅμως δὲν πρέπει νὰ κουράζεσαι, τῆς ἀπήντησα.

— Καλά, καλά! Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ἕως ὅτου γυρίσῃ ἡ μητέρα σου ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, οὔτε στὸν κῆπο δὲν θὰ ἔβγω... θέλω ὅμως νὰ μου κάμῃς μιὰ χάρι... Νὰ πᾶμε μαζὶ εἰς τὴν πινακοθήκην, ὅπου εἶνε ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα μου....

— Πολὺ εὐχαρίστως... εἶμαι στὰς διαταγάς σου.

— Μὲ καθυποχρεόνετε, δεσποινίς, μὲ τὴν εὐγένειάν σας!—εἶπεν ἡ Φρόσω καὶ μοῦ ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν, διὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ εὕρῃ συγχρόνως ἀφορμὴν νὰ γελάσῃ...

Καθὼς ἐβγαίναμεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της εἰς τὸν διάδρομον, εἴδαμεν τὸν Πέτρον ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκουμβισμένος εἰς τὰ κάγκελα τοῦ ἐπάνω μέρους τῆς σκάλας καὶ εἶχε κρυμμένο τὸ πρόσωπόν του μέσα στὰ χέρια του.

Ὅταν μας εἶδε, ἐταράχθη καὶ ἐφάνη σὰν νὰ μὴν ἤξευρε ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ. Ἡ Φρόσω μὲ ἄφισε καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως κοντά του.

— Τί ἔχεις, Πέτρο; τὸν ἠρώτησε.

— Τίποτε δὲν ἔχω... Μή μ' ἐρωτᾷς ἐσύ... θέλω μονάχα νὰ μιλήσω τῆς Δέσποινας, ἀπήντησεν ὁ μικρός.

— Λέγε λοιπόν, τί θέλεις;

Ὁ Πέτρος ἐφάνη διστάζων. Ἔσκυψε κάτω τὰ μάτια καὶ δέν μου ἀπήντησε.

— Θέλεις νὰ τῆς μιλήσῃς ἰδιαιτέρως; ἠρώτησε ἡ Φρόσω. Λοιπόν, πηγαίνω ἐγὼ εἰς τὴν πινακοθήκην, καί, ἀφοῦ τα πῆτε, ἐλᾶτε ἐκεῖ νὰ μ' εὕρετε.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Πέτρος, σοβαρὸς-σοβαρός, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καί με ὡδήγησεν εἰς τὸ σαλονάκι τῆς μητέρας. Ὅταν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, ἐκάθησα ἐγὼ εἰς μίαν πλεκτὴν πολυθρόναν καί τον ἔπιασα ἀπὸ τὰ δύο χέρια.

— Λέγε τώρα, τοῦ εἶπα, δέν μας ἀκούει κανείς...

Ὁ Πέτρος, μὲ σκυμμένο κεφάλι, ἄρχισε θειλὰ θειλὰ τὴν ἐξομολόγησίν του; — νὰ μου λέγῃ δηλαδὴ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐγνώριζα ἀπὸ πρὶν πολὺ καλά.

— Δέσποινα, μοῦ εἶπε, ἔκανα ἕνα σφάλμα... ἕνα πολὺ μεγάλο σφάλμα... Ἡ μαμμὰ εἶπε ἅμα κάμνωμε κανένα κακὸ πρᾶγμα, νὰ τῆς το λέμε, διότι, ἂν δὲν τὸ λέμε, θὰ το ξανακάμωμε καὶ θὰ γίνωμε κακὰ παιδιά... Λοιπόν, ἀφοῦ λείπει ἡ μητέρα, θὰ το 'πῶ σὲ σένα... Πρέπει νὰ το 'πῶ γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν μπορῶ οὔτε νὰ παίξω μὲ τὴν Ἀγνή, οὔτε νὰ τῆς μιλήσω... Μοῦ φαίνεται πῶς με κυττάζει ἡ Ἀγνή, σὰν νὰ μου λέγῃ: «Πέτρο, εἶσαι κακὸ παιδί...»

— Ἀ! τὸν καϊμένο τὸν Πέτρο!

«Εἶπα ψέμματα στὴ μητέρα...» (Σελ. 325, στ γ'.)

Καὶ εἶνε τόσο φοβερὸ τὸ σφάλμα ποὺ ἔκαμες; — εἶπα ἐγώ, κ' ἐχαμογέλασα διὰ νὰ τον ἐνθαρρύνω.

Ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ ἐστάθη ἀκουμπισμένος εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον τῆς μητέρας. Τὸν εἶδα ποῦ μὲ μεγάλον κόπον ἐπροσπαθοῦσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴν ἀρχίσῃ τὰ δάκρυα.

— Ναί, Δέσποινα, εἶπεν ἐπὶ τέλους, καὶ εἶχε τὰ μάτια σκυμμένα κάτω, εἶνε πολὺ κακό... Εἶπα ψέμματα στὴ μητέρα πῶς εἶμαι ἄρρωστος... ἡ Φρόσω μου ἔδωκε λίρες γιὰ νὰ κάμω τὸν ἄρρωστο...

— Τῆς τες ἔδωσες ὅμως πίσω τὲς λίρες ὕστερα! — τὸν διέκοψα ἐγὼ διὰ

νά του δώσω θάρρος, διότι τον ἔβλεπα νὰ ὑποφέρῃ πολὺ καὶ νὰ κατακοκκινίζῃ μὲ τὴν ἐξομολόγησίν του.

—Ἀ! τὰ ξεύρεις λοιπόν! εἶπεν ἔκπληκτος ὁ Πέτρος.

— Ναί, τὰ ξεύρω ὅλα, ἀπήντησα. Τὰ ξεύρω, καὶ σε συγχωρῶ. Ἀρκετὴ τιμωρία σοῦ εἶνε, ποῦ το αἰσθάνεσαι καὶ ὑποφέρεις διότι εἶπες ψέμματα. Πρόσεξε ὅμως μήν το ξανκάμῃς ἄλλη φορά, διότι εἶμπορεῖ νὰ πάθῃς τίποτε χειρότερα... Εἶδες τὴ Φρόσω; Ἐπειδὴ σ' ἔβαλε νὰ 'πῆς ψέμματα, λίγο ἔλλειψε νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ τὸ ἁμάξι.

— Ἀλήθεια!— εἶπε ὁ Πέτρος. Κ' ἐγὼ ἔπεσα μὲ δὲν ἐκτύπησα...

— Διότι τῆς εἶχες ἐπιστρέψῃ ἀπὸ προτήτερα τὲς λίρες.

—Ἀ! αὐτὸ δέν το εἶχα συλλογιστῆ. Ὥστε, εἶμαι συγχωρεμένος τώρα; Ἄμα τὸ 'πῶ τῆς μαμμᾶς, θὰ μὲ συγχωρέση κ' ἐκείνη;

— Ναί, Πέτρο μου. Ἀφοῦ μάλιστα, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶδα κ' ἐγώ, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμες μονάχα γιὰ τὲς λίρες, παρὰ διότι ἄρχισες καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς τὴ Φρόσω...

— Ἀλήθεια... Ἀλήθεια τώρα τὴν ἀγαπῶ πολύ. Εἶνε καλὰ τώρα; δὲν πονεῖ;...

— Ὤ! ὄχι τῆς ἐπέρασε ὁ πόνος... Τὸ ἄκουσες πῶς μας περιμένει στὴν πινακοθήκην. Πᾶμε λοιπὸν νὰ τὴν εὕρωμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ὅταν ἐφθάσαμεν, ἐγὼ καὶ ὁ Πέτρος, εἰς τὴν πινακοθήκην, ἡ Φρόσω ἦτο ἐκεῖ, καὶ μᾶς ἐπερίμενεν. Ἐκάθητο εἰς τὸν μαλακὸν καναπέν, ἀπέναντι εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα της, καὶ τὴν ἐκύτταζε μὲ βλέμματα πολὺ μελαγχολικά. Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγου ἐγελοῦσε καὶ ἐχαριεντίζετο μαζί μου! Ἦτο βεβαίως παραπολὺ εὐμετάβολος ὁ χαρακτὴρ τῆς ἐξαδέλφης μου, καὶ κάθε μεταβολή του ἐζωγραφίζετο ἀμέσως εἰς τὴν μορφήν της, ἀλλὰ εἶχα παρατήρησιν ὅτι ἰδιαιτέρως ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα της τὴν ἔκαμνε νὰ μελαγχολῇ. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι πρὸ ἡμερῶν τὴν εἶχα εὕρει νὰ κλαίῃ καὶ νὰ δέρνεται ἐμπρὸς εἰς ἐκείνην τὴν εἰκόνα...

Ἐπλησίασα καὶ ἐκάθησα δίπλα της, ἐνῷ ὁ Πέτρος, ἥσυχος πλέον καὶ μὲ ἐλαφρωμένην τὴν συνείδησιν, ἐστρώθη καταγῆς, ἐπάνω στὸ χαλί, κοντὰ στὰ πόδια μας.

— Φρόσω μου, τῆς εἶπα, ἐνῷ ἔβαζα τὸ χέρι μου εἰς τὸν ὦμόν της γύρω στὸν λαιμόν της, — Φρόσω μου, εἶσαι ἄρρωστη ἀκόμη καὶ ταραγμένη ἀπὸ τὸν κτύπον; Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλθωμεν ἐδῶ, καὶ νὰ συγκινηθῇς...

(Ἕπεται τὸ τέλος.) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Εἶνε νύκτα βαθειά. Ἐκεῖ κάτω, σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι τοῦ νησιοῦ, κοντὰ στὸν φάρον, ποῦ φέγγει τὴν νύκτα στὰ καράβια ποῦ περνοῦν, στέκονται δύο γυναῖκες γεμάτες ἀπὸ ἀνησυχίαν, μὲ τὴν ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχήν. Ὁ ἄνδρας τῆς νεωτέρας, τῆς Μαρίκας, ἦτο στὸ πέλαγος γιὰ ψάρια. Ἡ νύκτα ἦτον ἄσχημη καὶ φουρτουνιασμένη· κ' ἔτρεμεν ἐκείνη ἡ καϊμένη διὰ τὸν Γιακουμῆ της, ποῦ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πρωΐ καὶ ἕως τὸ βράδυ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ.

Ἕνα παιδάκι τριῶν ἐτῶν εὐρίσκετο μαζί των, καὶ τοῦ κάκου ἐγελοῦσε καὶ ἤθελε νὰ κάμῃ καὶ τὲς δύο γυναῖκες νὰ γελάσουν μὲ τὰ χίδια του καὶ μὲ τὰ γέλια του. Ἡ μάννα του καὶ ἡ γιαγιά του δὲν ἐγούριζαν νὰ το κυττάξουν. Ἐκείνη ἡ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ, που δὲν ἐγνώριζε τοὺς καϊμοὺς καὶ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, ἐμεγάλωνε περισσότερον τὴν λύπην των. Ἐτυλλογίζοντο ὅτι ἴσως-ἴσως τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ἔμεινε κι' ὅλας ὀρφανὸ ἀπὸ πατέρα, ὀρφανὸ τριῶν ἐτῶν, χωρὶς κανένα προστάτην, χωρὶς κανένα πόρον ζωῆς. Καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Θεόν, νὰ μὴν ἀφίσῃ τὴ βαρκοῦλα νὰ βουλιάξῃ, νὰ μὴν τὴν ἀφίσῃ νὰ πέσῃ στοὺς βράχους νὰ σπάσῃ...

Ἀπὸ τὴν λύπην τὴν πολλὴν ἄρχισαν νὰ χάνουν κάθε ἐλπίδα, καὶ ἡ δεισιδαιμονία τὰς ἐκυρίευσε, — ἡ παλαιὰ πρόληψις ὅτι αἱ Γοργόνες τῆς θαλάσσης μαγεύουν μὲ τὰ τραγούδια των τοὺς θαλασσινοὺς καὶ τοὺς τραβοῦν εἰς τὰ ἀμέτρητα βάθη τοῦ νεροῦ!

— Μάννα, εἶπεν ἐξαφνὰ ἡ Μαρία, τὸ πιστεύεις ἐσὺ πῶς θὰ γυρίσῃ ὁ Γιακουμῆς πρὶν φέξῃ ἡ αὐγή;

— Μὴ φοβᾶσαι, κόρη μου, θὰ γυρίσῃ... τὸ ξεύρω βεβαιότατα.

Κ' ἔλεγε ψέμματα ἡ καϊμένη ἡ γρηούλα, διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν κόρην της. Δὲν ἤξευρε τίποτε, ἐφοβεῖτο μάλιστα πολὺ διὰ τὸν γαμβρόν της, — ἀλλὰ τί νὰ της 'πῇ, τί νὰ κάμῃ;

Κάπου κάπου ἐφαντάζετο ἡ Μαρία ὅτι ἄκουε τὰ κουπιὰ τῆς βάρκας εἰς τὴν θάλασσαν.

— Θὰ εἶνε ὁ Γιακουμῆς, — τῆς ἔλεγε ἡ γρηὰ διὰ νὰ της δώσῃ ἐλπίδες.

Δὲν ἦσαν κουπιά· ἦσαν τὰ κύματα ποὺ ἔσπαζαν στοὺς βράχους καὶ στὲς ξέρες. Καὶ ἡ καϊμένη ἡ νέα ἔβλεπε μὲ τὴν φαντασίαν της πότε τὴν βάρκα νὰ σκλεύῃ ἀδειανὴ στὰ θυμωμένα κύματα ἐπάνω, πότε τὸν ἄνδρα της νὰ τραβᾷ τὰ κουπιὰ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του διὰ νὰ φθάσῃ στ' ἀκρογιάλι. Καὶ ἐπαρακαλοῦσε τὴν Παναγία νὰ τῆς τὸν φέρῃ ζωντανὸν στὸ λιμάνι καὶ στὸ σπιτάκι.

— Παναγιά μου Δέσποινα, κάμε τὸ θαῦμά σου!

Καὶ ἡ γρηοῦλα πνιγμένη στὴν λύπη, ἔλεγε καὶ αὐτὴ τὴν προσευχήν της...

— Γιατί,—ἔλεγε ἡ Μαρίκ, γιατὶ νὰ φουρτουνιάζῃ ἔτσι ἡ θάλασσα καὶ νὰ ἔχωμε τέτοιο βάσανο ἐμεῖς αἱ γυναῖκες τῶν ψαράδων;..

— Μὴ λὲς κακὸ λόγο, κόρη μου, ἀπαντοῦσε ἡ γρηά, ἔτσι εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεὸς εἶνε μεγαλοδύναμος...

— Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ! — ἐφώναξε ἐξαφνα τὸ παιδάκι.

Δὲν εἶχε πιὰ ὄρεξι γιὰ γέλια καὶ παιγνίδια.

— Μπαμπᾶ! ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς; —ἠρώτησε πάλιν τὸ παιδάκι καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ ποῦ δέν του ἔβλεπε.

— Σώπα, παιδάκι μου, κ' ἔρχεται ὁ μπαμπᾶς! — ἀπήντησε ἡ μητέρα του.

Κ' ἐπροσπάθησε νὰ του γελάσῃ διὰ νὰ το ἡσυχάσῃ.

Ἀλλὰ ἡ τρικυμία ἄφριζε κ' ἐκτυποῦσε, τὰ κύματα ἔσπαζαν στοὺς βράχους καὶ ἡ ἀγωνία ἐκυρίευε ἐκεῖνα τὰ δύο δυστυχισμένα πλάσματα ποῦ ἐπερίμεναν τὸν ψαρᾶ, μέσα στὴ βαθειὰ νύκτα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι, κοντὰ στὸν φάρον που φέγγει στὰ καράβια...

— Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ! — ἐφώναξε κάλιν τὸ παιδάκι.

Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ μπαμπᾶς του ἦτο ἐμπρός του, μουσκεμμένος ἀπὸ τὸ κῦμα, βρεγμένος μὲ τὴν ἁλμύραν τοῦ νεροῦ.

— Ἀχ! ἠκούσθη ἀπὸ τὰ στήθη τῶν δύο γυναικῶν, καὶ δάκρυα ἀνακουφίσεως ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια των, ἐνῷ τὸ παιδάκι, εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του, ἐγελοῦσε, ἐγελοῦσε!

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐμβῆκεν ἐσχάτως ὑπηρετής.

Μίαν ἡμέραν ὁ κύριός του τοῦ παρήγγειλε νὰ εἰπῇ, ἂν ἤρχετο κανείς, ὅτι ἀπουσιάζει.

Μετ' ὀλίγον ἔρχεται ἕνας κύριος.

— Ἐπάνω εἶνε ὁ κύριός σου; ἐρωτᾷ.

— Ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἐξῆλθε.

— Καὶ θάργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ;

— Δὲν ἠξεύρω... Ἀλλὰ σταθῆτε νὰ πάγω νὰ σας ἐρωτήσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Μεσολογγίου

* * *

Ὁ ἰατρὸς πρὸς τὸν Κουφιοκεφαλάκην, ἀσθενοῦντα:

— Σοῦ ἔρχονται συχνὰ οἱ πόνοι;

— Κάθε πέντε λεπτά.

— Καὶ διαρκοῦν πολύ;

— Μά... ὡς μισὴ ὥρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ἀρυλοσοῦδε τῆς Καρδιᾶς

* * *

— Ὁ υἱός διασήμου χειρουργοῦ, βλέπων τὸν πατέρα του νὰ κάμνῃ ἐκπτώσεις εἰς τοὺς ἀποστελλομένους λογαριασμούς, τῷ λέγει:

— Μπαμπᾶ, ἐσένα σάρεσα νὰ κόβῃς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ τοὺς λογαριασμούς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κατεφωνοπούλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Δύο μῆνες μᾶς χωρίζουν ἀκόμη ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 26ου ἔτους. Μετ' ὀλίγον θὰ προκηρυχθῇ ἡ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ 1905, τὸ νέον ξεσπάθωμα, τὸ Λαχεῖον, κτλ. Ἀλλ' οἱ καλοὶ φίλοι μου εἴμποροῦν νὰ σπεύσαν καὶ πρὶν δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις. Ἀρκετοὶ ἀνενέωσαν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν των. Αὐτοὺς ἄς τους μιμηθοῦν καὶ ὅλοι ὅσοι δύνανται. Τί τώρα, τί μετὰ ἕνα μῆνα, δι' αὐτοὺς τὸ ἴδιον εἶνε. Ἀλλὰ διὰ τὸ Γραφεῖον μου εἶνε μεγάλη εὐκολία νὰρχίζουν αἱ ἀνανεώσεις ἐνωρὶς καὶ νὰ προχωροῦν σιγὰ-σιγά, διὰ νὰ μὴν ἐπέρχεται ἡ συσσώρευσις ἐκείνη τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία τόσον μὲ δυσκολεύει τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ὥστε οἱ καλλίτεροι, οἱ θερμότεροι, οἱ ἐνθουσιωδέστεροι φίλοι μου, — ἐννοεῖται πάντοτε μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πρόχειρα χρήματα, διότι τὸ ἠξεύρω καλὰ ὅτι ὅλοι δὲν ἔχουν, — ἄς μου κάμουν τὴν χάριν νὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ὀλίγον ἐνωρίτερα, ἀπὸ τώρα.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ.

29.— Μὲ ὅλας του τὰς ἀσχολίας, ὁ *Κολυμβητὴς τοῦ Καρτεσίου* ἔλαβε καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ, διὰ νὰ κάμῃ μίαν καλὴν πρᾶξιν: νὰ μου συστήσῃ δηλαδὴ ἕν πτωχὸν παιδίον ἀπὸ τὸ Ξυλόκαστρον, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλον πόθον νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητής μου, ἀλλὰ τὰ μέσα του δὲν τοῦ το ἐπιτρέπουν.

Ἡ καλὴ πρᾶξις ἐκ μέρους τοῦ *Κολυμβητοῦ τοῦ Καρτεσίου* ἔγινε. Δὲν λείπει τώρα παρὰ νὰ γίνῃ ἄλλη μία ἐκ μέρους εὐπόρου τινὸς καὶ φιλανθρώπου, ὁ ὁποῖος - ἢ ἡ ὁποία, - θὰ ἤθελε νὰ εὐεργετήσῃ τὸ πτωχὸν παιδίον τοῦ Ξυλοκάστρου.

Φίλημα Σκιᾶς, [4Ε] διὰ τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου. Μεγάλη ἡ μετριοφροσύνη σου νὰ νομίζῃς ὅτι καὶ ἡ Εὐρημὸς Μνεία ἦτο πολὺ διὰ τὴν μετάφρασίν σου. Ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος σὲ χαιρετᾷ, διεμαρτυρήθη. Θὰ εἴπω εἰς τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, ὅτι προτιμᾷς τὰ μαῦρα μάτια, διότι οὐδέποτε εἶδες μαῦρα μάτια ἄσχημα. Ἐνῷ ἀπὸ τὰ ἄλλα ὑπάρχουν καὶ μερικὰ σὰν τῆς γάτας ποὺχει τὰ μάτια γαλανὰ καὶ τὴν οὐρὰ μακραία..

Νὰ καὶ τὸ *Χειμώνα θεν* [5Ε], τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ μ' ἐνθυμεῖται. Ἔβγω δύο ὡραιότατα γράμματά του, ἓν ἀπὸ τὴν Βιέννην καὶ ἄλλο ἓν ἀπὸ τὸ Σέμμιριγκ, καθὼς καὶ ἓν δελτάριον. Πόσα ὡραῖα μοῦ γράφει! Νὰ ταξειδεύῃ κανεὶς εἰς τόσον ὡραῖα μέρη, καὶ νὰ μὴ λησμονῇ τὴν Διάπλασίν του, αὐτὸ σημαίνει βέβαια ὅτι τὴν ἀγαπᾷ πολύ, πολύ.

Τὸ *Ἔλατον τοῦ Αἴτνου* [ΕΕΕ], τοῦ ὁποίου αἱ ἐπιστολαὶ καὶ οἱ στίχοι μὲ καταθέλγουν, ἔκαμε στατιστικὴν καὶ εὗρεν ὅτι εἰς τέσσαρας φέτος Διαγωνισμοὺς ἐβραβεύθησαν 46 ἄγόρια καὶ 15 κορίτσια. Α' Βραβεῖον ἔπραν 3 ἀγόρια καὶ 3 κορίτσια. Β' Βραβεῖον 12 καὶ 2, Γ' Βραβεῖον 31 καὶ 10. — Ἀλλ' εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι αὐτοὶ οἱ λογαριασμοὶ δὲν εἶνε πάντοτε ἀκριβεῖς, διότι τὸ γένος τῶν ψευδωνύμων κάποτε ἀπατᾷ.

Δὲν εἶχες καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ σπεύσῃς νὰ μ' εὐχαριστήσῃς διὰ τὰ εὐῆνια, *Σβενελαΐδα* [4Ε], ἀλλὰ μόνον... νὰ τα σημειώσῃς εἰς τὸ βιβλίον σου. Ἔχω ἐμπρός μου τρεῖς ἐπιστολὸς σου. Πολὺ ἐχάρην διότι ὁ νέος Γυμνασιάρχης σας «ἐξεφράσθη ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως.»

Ἐπίσης δύο ἐπιστολὸς εὐσημοφορῶ τοῦ *Δεκηγόρου τῆς Νεολαίας* [ΕΕΕ]· ὡρκίσθη νὰ μου γράφῃ τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα καὶ κρατεῖ τὸν ὅρκον του. Χαίρω δὲ ποῦ προτιμᾷ τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι, διότι ὁ χειμὼν εἶνε προπάντων ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας.

Ἀστειοτάτη ἡ ἱστορία σου, *Ἀρχιζιζάνιον*. Μοῦ την διηγεῖτο καὶ μένα ἡ γιαγιά μου καὶ ἐξεκαρδιζόμουν στὰ γέλια. Ἔλαβα καὶ τὴν βραχεῖαν σου, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια.

Δὲν εἰξεύρω κ' ἐγὼ πῶς κατώρθωσα νὰφίσω χωρὶς ἀπάντησιν τρεῖς ἐπιστολὲς τῆς *Γαλῆς τῆς Ἀγκύρας* [5Ε], δύο τῆς *Λατάνιας* [5Ε], δύο τῆς *Ἀγκύρας τῆς Σωτηρίας* [3Ε], δύο τῆς *Κυρίας Σκαρφαλόστρας* [3Ε], τρεῖς τῆς *Ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶς* [6Ε], δύο τοῦ *Ταπεινοῦ Γιαουμοῦ* [ΕΕ] δύο τοῦ *Κοκκίνου Κρίνου* [ΕΕ] δύο τῆς *Ἀκασίας* [ΕΕ], (τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ διὰ τὸ ἐξοπάθωμα,) καὶ δύο τῆς *Ρέας Σελβίας* [5Ε]. — Φαίνεται ὅτι τὴν μίαν ἑβδομάδα τὰς ἔλαβα ἀργά, ἀφοῦ εἶχα γράψῃ τὴν ἀλληλογραφίαν, — τὴν ἄλλην ἑβδομάδα δὲν εἶχα τόπον καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ἔμειναν Τὰς παραγγελίας των ἐξετέλεσα, τὰς προτάσεις των ἐδημοσίευσα μόνον εἰς τὰς πολυαρίθμους ἐρωτήσεις των δὲν εἴμπορῶ νὰπαντήσω, καὶ ἀρκοῦμαι εἰς τὰ Εὔσημα, τὰ ὁποῖα τοῖς ἀξίζουν.

Ὁ ἀγαπητός μου φίλος *Δ. Τ. Μπότσαρης* μοῦ ἀναγγέλλει σήμερον, ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων *πρῶτος ἐπιτυχών*. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν μου δι' αὐτὸν τὸν θρίαμβον. Εὖγε, παιδί μου, ἐτίμησες κ' ἐμέ. Σοῦ εὔχομαι νὰ ἐξέλθῃς ἐπίσης *πρῶτος*.

Φῶς τῆς Νυκτός, [Ε] διὰ τὴν ἔξυπνην ἐπιστολήν. Δι' ἀδελφαὶ τοῦ *Ἀνανία*, *Πίστις*, *Ἐλπὶς* καὶ *Ἀγάπη*, σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ τρία ὡραῖα δελτάρια, μὲ τὰ ὁποῖα τὰς εὐχήθης διὰ τὴν ἑορτήν των.

Καὶ σύ, *Μέλλων Διπλωμάτα* [ΕΕ], ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν καλὴν ἐνθύμησιν. Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ὡραῖα, καθὼς καὶ ἡ ἐπιστολή σου. Σὺ καὶ τὸ *Μαγευτικὸν Δάσος* [ΕΕ] ἐξηγήσατε ἕως τώρα τὸν ὀργαῖον ἑλληνικὸν στίχον τοῦ Τωνῆ Ρεῖ. Κρίμα ποῦ δὲν εἰξεύρετε τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Πάττερσων, διὰ νὰ τοῦ ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὴν ἀτενοχωρίαν.

Ὁ *Μακρολαίμης* [ΕΕΕ], μεταξὺ πολλῶν καὶ διαφόρων ποὺ μου γράφει, λέγει καὶ διὰ κάποιον διδάσκαλον χωρίου, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ νὰ χωρίσῃ τὴν σύζυγόν του, ἐπειδὴ ἐγέννησε κορίτσι. Τί λυπηρὸν νὰ ὑπάρχουν ἀκόμη τοιαῦται προλήψεις!

Οἱ στίχοι σου μοῦ ἤρεσαν πολύ «*Σίγμα Ἰῶτα Πανσυοίου*, — μαθητὰ τοῦ Γυμνασίου», καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ψηφοφορία, θὰ τους ἐδημοσίευα χωρὶς ἄλλο.

Καὶ ὁ *Φρᾶ-Διάβολος* [ΕΕ] προτιμᾷ τὰ μαῦρα μάτια, εἶδε ὅμως πολλάκις γαλανὰ ὡραιότερα ἀπὸ πολὺ μαῦρα. Καὶ ἄλλη πληροφορία: Δὲν κάμνει ποτὲ δύο βήματα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ φορῇ τὸ Σῆμα.

Μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, *Ἐλικωνιὰς Παρθένε* [ΕΕ] Θὰ σου χρεωστῶ μεγάλην χάριν ποῦ ἔπεσες τὴν Θ. Ψ. νὰ μου γράψῃ, ἀφοῦ ἔχεις τόσα προτερήματα καὶ θὰ διαπρέψῃ εἰς τὸν κύκλον μας βεβαίως.

Ποῖαι εἶνε αἱ τρεῖς καλαὶ συνδρομήτριαι, ποὺ μου γράφουν ἀνωνύμως; Τοὺς νέους των συνδρομητὰς εἰμποροῦν νὰ ἐγγράφουν καὶ ἀπὸ τώρα Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅποτε θέλουν, ἀλλά... μὲ τὰ ὀνόματά των.

Εὐθύμε Δ. Τσαούη, ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη. Τὰ θερμότατα συλλυπηρίά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ σου καὶ ἀγαπητοῦ μου φίλου *Ἰωάννου Τσαούη Ὀλυμπίου Ἀγῶνος* τοῦ ἀλησμονήτου μας.

Λίγλη ἐν Ζόφῳ [ΕΕΕ] διὰ τὴν γαρτεμένην ἐπιστολήν. Συμφωνῶ κ' ἐγὼ ὅτι εἰς τὰς σοβαρὰς ἐρωτήσεις τῶν Μικρῶν Μυστικῶν δὲν πρέπει νὰπαντᾷ κανεὶς μὲ λογοπαίγνια. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ κάποτε, ἂν δὲν μᾶς λέγουν τὴν ἰδέαν, φανερόνουν τὸ πνεῦμα τοῦ γράφοντος.

Νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι, *Κάρδαμον* [Ε]. Βγάλε τὸ ὅμως ἀπὸ τὸν νοῦν σου, ὅτι ἀπὸ δύο ἐτῶν θὰ το μάθῃς νὰ διαβάζῃ. Αὐτὸ θὰ γίνῃ μόλις στὰ ἕξη ἢ στὰ ἑπτά. Βλέπεις πόσην ὑπομονὴν πρέπει νὰ ἔχῃς;

Σοῦ εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον, *Ζδ-Ζό*. Νὰ εἶσαι φιλόπονος καὶ χρηστός, καὶ θὰ ἴδῃς πόσον θὰ προοδεύσῃς. Σ' εὐχαριστῶ καὶ δι' ὅσα γράφεις καὶ ὑποσχεσαι.

Πολὺ μὲ διεσκέδασε, *Δούκισσα τῶν Σαλῶνων* [ΕΕ], ἡ ἐκ Τήνου ἐπιστολή σου μὲ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ ταξειδίου. Εἶσαι βεβαία ὅτι τὸν παιδὶ ἐκεῖνο μὲ τὸ Σῆμα ἦτο τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*; Θά το ἐρωτήσω ἂν ἐταξίδευσε μὲ τὸν «Πηνεῖόν».

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἐθνικὴν Σημαίαν* (Ο.Σ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Δημόδοκον* (Ι.Π.Ζ. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) καὶ *Ἰωνικὸν Ἀστέρα* (Ι.Α.Π. αὐτὸ ἐξέλεξα·)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ *Φρᾶ Διάβολος* μὲ τὴν *Κρεόλην*, *Ἄνθος Ἐλπίδος*, *Φῶς τῆς Νυκτός*, *Δαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* καὶ *Μαῦρον Ἀετόν*·—ἡ *Σερενάτα τοῦ Σοῦμπερ* μὲ τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Ἕλληνα Ἀθλητὴν* καὶ *Ἀκτινοβόλον Ἀστέρα*. —τὸ *Ἄνθος τῆς Λίλης* μὲ τὴν *Δῶραν τοῦ Ζαππείου*, *Ἀταθύριον Ρόδον*, *Ναυσικᾶν* καὶ *Ἀργυρᾶν Πατσέλην*· — ὁ *Ἄγγελος τοῦ Δυκαυγοῦς* μὲ τὸν *Ζδ-Ζό*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Φρᾶ-Διάβολον*, *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας*· — ἡ *Πάντα Γελαστὴ* μὲ τὴν *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου*, *Πνοὴν τοῦ Ζεφύρου*, *Κίτρινην Μάσκαν*, *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου*· — ἡ *Ὠχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν*, *Κρόταλον*, *Ὡραίαν Ἀνδρομέδαν*, *Δάσος Φοινίκων* καὶ *Ἀρνοῦ Καναρινάκι*· — ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὴν *Τριαντάφυλλίνην Αὐγούλαν*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Ροδίζουσαν Δύγὴν* καὶ *Μακρολαίμην*· — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἰωάδα*, *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, *Ἄνθος τῆς Ἀναίξεως*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Ἀεροναυτοπούλαν*· — ὁ *Ἕλλην Ἀθλητὴς* μὲ τὴν *Αἰθερίαν Ψυχήν*, *Ἀγνὴν Ψυχὴν* καὶ *Τρελλὴν Ψυχήν*· — ἡ *Ψαροπούλα* μὲ τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι*· — τὸ *Κῦμα τοῦ Φαλήρου* μὲ τὴν *Νῆσον τῶν Σειρήνων*, *Ψαροπούλαν*, *Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Ἴον* καὶ *Ἄνθος Ἀλόης*· — ἡ *Γοργόφτερη Ἐλπίδα* μὲ τὴν *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων*, *Ἀταθύριον Ρόδον*, *Ζαππεῖα* καὶ *Ἀκτινοβόλον Ἀστέρα*.— ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* μὲ τὴν *Χρυσῆν Ἀνθοδέσμην*, *Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός*, *Κίτρινο Ντόμινο*, *Πάντα Γελαστὴν* καὶ *Ναυσικᾶν*· — ἡ *Φλογερὰ Ἀκτὶς τοῦ Σουλίου* μὲ τὸν *Αἰθέρα*, *Ἀταθύριον Ρόδον* καὶ *Ἡρωΐδα τοῦ Ζαλόγγου*· — ἡ *Ἐλικωνιὰς Παρθένος* μὲ τὴν *Ἀργυρᾶν Πατσέλην*, *Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα*, *Ἄγγελον τοῦ Δυκαυγοῦς* καὶ *Μικρὰν Βιολίστριαν*· — ἡ *Κυρία Σκαρφαλόστρα* μὲ τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Χαρουμένην Καρδούλαν*, *Ἄθῳαν Καρδίαν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν*· —ὁ *Μακρολαίμης* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Νεφέλην*, *Μηλιωτόπουλο*, *Ἄσμα Νηρηΐδος*, *Τρελλὴν Ψυχὴν* καὶ *Ἀργυρᾶν Πατσέλην*· — ὁ *Σβενελαΐδας* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Νεφέλην*, *Πίθηκον τοῦ Βορνέου*, *Φρᾶ Διάβολον* καὶ *Ὠχρὰν Ἀκτῖνα*· — ἡ *Δωρὶς Παρθένος* μὲ τὴν *Ἐλικωνιάδα Παρθένον*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Πριγκίπισσαν τῆς Περσίας*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Ναυσικᾶν*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Νίκης* μὲ τὸν *Βασιλέα τῆς Καλλονῆς*· — ὁ *Ζαχαρίας Καβίδουλτος* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου* καὶ *Εὔμαιον*· — ὁ *Μέλλων Διπλωμά-*

της μὲ τὸν *Κυνηγὸν τῆς Σταρήθρας*, *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*· — τὸ *Εὔοσμον Κρίνον* μὲ τὸ *Κόκκινον Κρίνον*, *Ἑλληνοπούλαν*, *Ἐσμεράλδαν*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν* καὶ *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον* — τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* μὲ τὴν *Βορεαλγοῦσαν Ὀργανήν*, *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, καὶ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν στείλουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μου τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ **Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους της: *Πρίγκιπα τοῦ Μαρμαρᾶ* (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὸ συγχαρητήριον δελτάριον·) *Λευκὴν Νύκτα* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Σχολὴν τῶν Δυτῶν·) *Ἡρωΐδα τοῦ Καθήκοντος* (ἡ ὁποία ἐπανεῖδε κατ' αὐτὰς τὸν ἀδελφόν της, ὕστερα ἀπὸ δεκαετῆ ἀπουσίαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ἐμὲ χρυσᾶ γαλόνια καὶ σπαθάκια φανταστῆτε λοιπὸν τὴν χαρά της!) *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν περὶ τῆς δυστυχοῦς μας φίλης Κορωναίου· τὰ δελτάρια τὰ μαζεύουν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, ὥστε ὁποτὲ σοῦ τυχαίνει κανένα εὔμορφον, στεῖλε το·) *Μαῦρον Ἀετὸν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτὸς* (ἔστειλα· ὥστε φθηνὰ τὴν ἐγλυτώσατε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκδρομήν!) *Νεφελώδη Ψυχὴν* (λοιπὸν καλῶς ἦλθες· τώρα γράφε μου τακτικά·) *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Καλπάζοντα Ἵππον* (τὸ Π. Πνεῦμα θὰ δημοσιευθῇ, ἀλλὰ μὲ τὴν σειράν του.) *Μτ Πτ Πτ* (καὶ τὸ ἰδικόν σου.) *Ροδόσταυρον*, *Νεαρὸν Ἠλεκτρολόγον* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ἄγγελον τῆς Νίκης* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Ἄνθος τῆς Ἀλόης* ([Ε] περίεργον νὰ μὴ τὸ ἐνοήσῃ ἀκόμη! ναί, πολὺ συχνὰ θὰ κούσῃς νὰ ὁμιλοῦν δι' ἐμέ, ὥστε καὶ νὰ θέλῃς, δὲν εἶνε εὔκολον νὰ μὲ λησμονήσῃς·) *Ζαχαρίαν Καβιδουλίνον* (μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἐδιάβασα τὸ πατριωτικὸν ποίημα ποὺ μοῦ ἔστειλες·) *Ῥόδον τῆς Ἀνατολῆς* (ἐλήφθη [Ε] διὰ τὴν ἔξυπνην καὶ μετριόφρονα ἐπιστολήν·) *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη* (λοιπόν, ἄρχισαν τὰ μαθήματα· δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι καὶ φέτος θὰ δείξῃς μεγάλην ἐπιμέλειαν·) *Μυροβόλον Χαραυγὴν* (θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς των· ὅλα ἔρχονται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* ([Ε] διὰ τὸ γεγονὸς ποὺ σοῦ συνέβη.) *Ζουλεΐκαν* (κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πλέον· φαίνεται ὅτι ἔχάθη ὁ Ἀνανίας τουλάχιστον, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἐπιστασίαν τῶν χειρογράφων, ἔψαξε μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν, ἀλλὰ δὲν ἠῦρε τίποτε περίεργον!) *Νῆσον τῶν Σειρήνων* (ἡ ὁποία εἶνε εὐτυχεστάτη ἀφότου ἤρχισε νὰ ἀνταλλάσῃ Μ. Μυστικά·) *Φωστῆρα τῆς Ἠπείρου* (δεκταί·) *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*, *Εὔοσμον Κρίνον* (ἐννοεῖται, θὰ τελειώσῃ ὁ τόμος τὴν 30 Νοεμβρίου καὶ θὰ ἀρχίσῃ νέα συνδρομὴ τὴν 1 Δεκεμβρίου·) *Ναυσικᾶν*, *Πυθηκάνθρωπον* (δὲν ἄλλαξε διεύθυνσιν·) *Μικρὸν Δέσβιον* (καλῶς ἦλθες·) *Ἔφηβον τῶν Ἀντικυθήρων* (περιμένω·) *Ναυτοπόλλαν τοῦ Μεσολογγίου* (ἡ ὁποία περιμένει τὴν φωτογραφίαν τοῦ *Κίρενου Ντόμινου* διὰ νὰ ἰδῇ πῶς θὰ εἶνε ὕστερ' ἀπὸ τὰ τελευταῖά του παθήματα·) *Ἑλληνόπαιδα* (τώρα πλέον . . . ἐπιφυλάττομαι.) *Πύργον τῆς Πέτρας* (τί περίεργον ὄνειρον!) *Τζάμον Ἀνακατωμένον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· οἱ καιροί, βλέπεις, μεταβάλλονται . . .) *Πεπρωμένον* (βραβεῖον, Σῆρα, τετράδια ἔστειλα·) *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ἄ! δὲν πιστεύω ἡ μωρὰ ἐκείνη ἐπιγραφὴ νὰ ἦτο ἔργον αὐτῶν ποὺ λέγεις·) *Ἔλληνα Ἀθλητὴν* (ἐννοεῖς διὰ ποίαν ἐπιγραφὴν λέγω παραπάνω· πρὸς τὸ παρὸν ἡ πρότασις τοῦ *Κίτρινου Ντόμινου* εἶνε ὑπὸ σκέψιν·) *Φαῦδον* (τί νὰ γίνῃ! ὑπομονὴ καὶ διὰ τὴν παράτασιν·) *Μικρὰν Σμυρναίαν* ([Ε] νὰ λοιπὸν ποῦ ἡ Παναγία τὴν ἔκαμε καλὰ διὰ νὰ χαρῇς·) *Λευκὸν Ἴον* ([Ε] χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά· ὁ Ἀνανίας δὲν ἔχει ἔργον νὰ νοιάζῃ τὴν θύραν, ἑπομένως δὲν εἶδεν αὐτὸν ἡ ἐξαδέλφη σου·) *Πτωχικὴν Καλύβην* (διότι ἐλησμόνησες νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου· ἔστειλα.) *Ἀδραν τῆς Ἀνοίξεως* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κολλᾶται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

446. Λεξιγρίφος.

Ἐπίρρημα μὲ φύλαρχον ἐνώθηκε
Καὶ τοῦ Πριάμου υἱὸς ἐφανερώθηκε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαππείδος

447. Στοιχειόγριφος.

Κερασφόρον φοβερὸν
Εἰς πτηνὸν πολὺ γνωστὸν
Τώρα θὰ μεταβληθῇ
Ἕνα γράμμ' ἂν προστεθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαριλάου Ι. Ἀναγνώστου

448. Μεταγραμματισμός.

Θὰ το βρῆς στ' ἀιφαθητάρι
Ὅπως εἶνε ἂν τ' ἀφίσῃς·
Ἀντὶ Μ' ἂν βάλῃς Λάμδα,
Πρόσεχε νὰ μὴ το χύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βίκτωρ. Ρεγκίλ

449. Ἀναγραμματισμός.

Ὅρος μαθηματικὸς·
Ἂν ἀναγραμματισθῶ,
Εἰς ἀρχαῖον βασιλέα
Θὰ μετάσχηματισθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλικτρικὸν Σπινθῆρος

450. Δίζυγον.

★ ★ ★ ★ ★ ★ Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγνώσκωνται: ὁριζοντίως ἄνω πόλις ἑλληνική, κάτω κράτος Εὐρωπαϊκόν· καθέτως δὲ κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν: τροφή, μέρος οἰκοδομῆς, πόλις τῆς Σικελίας, πόλις τῆς Ρωσσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Λέοντος Δ. Μακκᾶ

451. Γωνία.

```
+ ★ ★ ★ ★   =  Ἐπίρρημα.
★ + ★ ★ ★   =  Ἐπιφώνημα.
★ ★ + ★ ★   =  Πόλις Εὐβοίας.
★ + ★ ★ ★   =  Ὄρος Τουρκίας.
  + ★ ★ ★ ★ =  Πόλις Κεφαλληνίας.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῆς Ἀνοίξεως

452. Λογοπαίγνιον.

Εἰς πόσα μέρη δύναται νὰ διαιρεθῇ μία χερσόνησος τῆς Εὐρώπης;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Φίλου

453. Πρόβλημα.

Εἰς ἕνα παιδικὸν χορόν, τὰ ἀγόρια ἦσαν τριπλάσια ἀπὸ τὰ κοράσια. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν ὅμως ὀκτὼ ζευγῶν, τὰ ἀγόρια ἔγιναν πενταπλάσια ἀπὸ τὰ κοράσια. Πόσα ἀγόρια καὶ πόσα κοράσια ἦσαν ἐξ ἀρχῆς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σίρ-Λὰ-Φαλόνε

454. Παγκὸν Ὄνομα μετὰ Μωσαϊκοῦ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ τοῦ ὀνόματος ποιητοῦ ἢ φιλοσόφου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι πέντε λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων — δι' ἑνὸς γράμματος ἑκάστης, — νὰ σχηματίζεται πρωτεύουσα κράτος ἀσιατικοῦ:

κλῆσις, πολύς, ἕως, ἴσος, ἵππος.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλικῆς Κ. Παρπούλα

455. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἐπιστήμονα:

1. Χώρα τῆς Γαλλίας. 2. Τροφή. 3. Στρατιωτικὴ μονάς. 4. Ἀρχαία πόλις περίφημος. 5. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 6. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 7. Οἰνοχόος. 8. Ἀρχαῖος στρατηγός. 9. Βασιλομήτωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπόλλας τοῦ Μεσολογγίου

456. Ἐλλιποσύμφωνον.

σο-σοη-σωσο-ευιη-αω-τε-αω-σωαο ωαη

Ἐστάλη ὑπὸ Δεσποίνης Ν. Μακκᾶ

457. Γρῖφος.

α4 (ἐπίθετον.) — μ1 (ἀπαγορευτικόν.) — ι3 (προστακτική.) — μ2 (ἀπαγορευτικόν.) — α1 (σύνδεσμος.) — π6 (ὑποτακτική.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Μεσολογγίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33.

347. Πύλαρος (πῖ, λάρος.) — 348. Δάκμων-ἄκμων. — 349. Ζητῶ-ζήτω. — 350 Σίνις.

351. ΣΙΤΟΣ
ΣΦΥΣΑ
ΒΟΛΟΣ
ΔΩΡΙΣ
ΝΕΡΩΝ

352. *Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν*· (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἐκ τῶν κάτω καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω βουστροφηδόν.) — 353-357. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ πᾶ: *Πασθέα*, *Πάρος*, *Παλλάς*, *Πάραλος*, *Πάμισος*. — 358. ΠΗΝΕΛΟΠΗ (Πελοπίδας, σΗμα, ΙαΝός, ΕσπΕρος, ΜενέΛαος, ΣοὐνιΟν, καμηλοΠάρδαλις, ΑφροδίτΗ.) — 359. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω. — 360. *Τὰ ἕξοχα πνεύματα εἰσὶ σπάνια.* (Τὰ-ἑξ Ο χα-πνεύματα-εἰς ι σπᾶ-νι, α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γῆ λέξις λιπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λιπτὰ δ μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερα τῶν 10 πληρώνονται ὡς τὰ ὅσαι 10 λέξεις.

Εἰς τὸ ἀναχωρῆσαν ἐκ Βόλου *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς δι'* Ἀλεξάνδρειαν, ἀποστέλλομεν χαιρετισμοὺς καὶ τῷ ὑπενθυμίζομεν τὴν ρομαντικὴν Πορταριάν. — Σύλλογος «Πρόοδος». (Δ,124)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια. — Κωνστ. Βοκοτόπουλος, Σῦρος (Δ,125)

Χαιρετῶ τοὺς φίλους μου *Παντα χοῦ Παρόντα* καὶ *Ἐρίγδουπον Δία* καὶ δηλῶ αὐτοῖς ὅτι εὑρίσκομαι ἐν Ἀθήναις, μεταβαίνων εἰς Αἴγυπτον. — *Βασιλεὺς τῶν Μαύρων.* (Δ, 126)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Κωνσταντῖνος Ἠλιάδης, ὁδὸς Σκούφου 12, Ἀθῆναι (Grèce). (Δ, 127)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανχόθεν. — Διονύσιος Π. Κουκερίκας, μαθητὴς Γυμνασίου, Καρδίτσα. (Δ, 128)

Εἰς τὰν δι' Ἀθήνας ἀναχωρήσαντα *Θετταλομάγνητα*, ἀντιπρόεδρόν μας, χάριν τῶν σπουδῶν του, εὐχόμεθα καλὴν ἐπάνοδον. — Σύλλογος «Πρόοδος». (Δ, 129)

Ἀνταλλάσσομεν δελτάρια καὶ ἐφημερίδος ἑκαστος ἰδιαιτέρως. Προτιμῶμεν χρωματιστὰς ἱποθεσίας. Διευθύνσεις: Ἀνδρέας Κοκκώνης, — Τάκωβος Πανουσιάδης, Poste-restante Française, Σμύρνη. (Δ, 130)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα Σερβίας καὶ Κρήτης, ἀποστέλλω δὲ ἰσάριθμα Τουρκικά. — Constantin Hadji Anastassion, Panderma (Turquie). (Δ, 131)

Γνωστὸν ποιεῖται τοῖς ἐνδιαφερομένοις καὶ συναλλασσομένοις μετ' ἐμοῦ ὅτι εἰς τὰς 10 Ὀκτωβρίου θέλω ἀναχωρήσει ἐκ Πατρῶν δι' Ἀθήνας. — *Ἄριστος Ποδηλάτης.* (Δ, 132)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀ. Ἰωάννη Κωνσταντινίδου, 1904